

Ophok verplichting voor dieren

Drie jaar geleden kwam er een dierenliefhebber met een wel zeer grote doos in zijn armen mijn asiel binnenlopen. Hij moest het dier noodgedwongen afstaan omdat slechts één buurtbewoner dagelijks naar het gemeentehuis belde met de klacht dat het dier overlast veroorzaakte. Soms kan een enkel kwaadwillend menspersoon het leven van vele diervriendelijke mensen verstoren.

In dit geval ging het om een kalkoen. Dat zag ik direct toen hij de grote doos opende en ik de kale nek en aanverwante artikelen rond het hoofd van dit "kerstdier" aanschouwde. Aan de weinige versierselen aan het dier, vergeleken met haar mannelijke soortgenoten, wist ik dat we met een vrouwelijk exemplaar te maken hadden. Niettemin stak ze haar kop triomfantelijk omhoog uit haar benarde huisvesting als of ze wilde zeggen: "Hier ben ik".

We hebben haar direct losgelaten tussen de andere asioldieren en vanaf de eerste dag voelde het dier zich thuis. Alle dieren respecteerden haar. Ze liep dan ook wel zeer overdreven rond tussen de konijnen en de gewone krielkippen. Zelfs de veel hoger op hun voeten geplaatste nandoe's respecteerden haar. Als een koningin verplaatste ze zich, heel gracieus lopend tussen het gewone publiek van asioldieren. Van mijn dochter kreeg ze al spoedig een naam "Grace".

Na verloop van enkele dagen vond ik een bijzonder groot en gespikkeld ei in een verlaten hoekje van het asiel. Een geschenk van de kalkoen. Het ei paste precies in mijn hand en ik denk net in mijn maag. Ik heb het ei gebakken en daarna beslaat het maar liefst twee boterhammen.

De vrolijke kalkoen heeft meer dan dertig eieren, uit dankbaarheid voor voeding en onderdak, aan mij terug gegeven. Voor haar mogelijk de beste manier om mij te bedanken. Op een dag kwam er vanuit het "dorp", waar onze landsvertegenwoordigers regeren, de "ophokverplichting". Ook mijn asielkalkoen moest eraan geloven en ik heb het dier haar dierbare en vrolijke vrijheid ontnomen en in een hok van drie bij drie meter geplaatst.

Bij mensen en dieren die opgesloten zitten en dus dagelijks snakken naar de vrijheid, verandert spoedig de eens zo normale hormonale huishouding in het lichaam. Een vrouwelijk mens stopt na verloop van tijd met de maandelijkse cyclus ... het is net of het lichaam dan zegt "het heeft geen zin meer!" Ook mijn kalkoen deponeerde nog een met poep besmeurde ei in haar gevangenschap. Onverschillig voor het nageslacht.

Mijn asielkalkoen zit een aantal maanden opgesloten in een voor haar veel te kleine leefomgeving. Ze wordt elke dag bozer op mij en ik ben echt niet meer haar beste vriend.

In de eerste plaats heeft ze haar ei productie gestaakt en als protest begint ze om vijf uur in de ochtend haar monotone klaagzang te uitten. Ik vertel haar elke dag weer dat haar stem niet doordringt tot in Den Haag maar dat ze wel de hele buurt veel te vroeg wakker maakt.

En dan komt er een uitspraak van een mens die verteld: ... "Ze mogen weer los".

Ik laat de degenererende kalkoen weer los en binnen drie weken produceert ze haar eerste ei. Haar hele inwendige mechanisme is weer op orde en ze gelooft weer in de evolutie en in de mens! De verkregen vrijheid doet haar woelen in zandbaden. Iedereen op het asiel is blij dat ze er weer is. Het is soms net of de andere dieren aan haar vragen: "Waar was je al die tijd".

Grace zit op dit moment weer opgesloten in een verblijf van drie bij drie meter. Elke dag dat ik haar de voeding breng wordt ze bozer op mij. Ze wil los ... bij de andere asiel dieren. Ik heb haar opgesloten omdat ik dat moet doen van onze regering. Vertel dat maar eens aan een opgesloten dier! Het dier ziet mij niet meer als ooit een verlossing in zijn leven. Ik ben nu de boeman en ik merk aan de gedragingen van het dier dat ik nu niet meer haar vriend ben! In 1940 vlogen ook al onze doortrekkende vogels hun eeuwenoude route naar het zuiden. Nooit een probleem, de route was in het hoofdje van de vogel genetisch vastgelegd. Onze ooeivaar begaf zich ongestoord naar de warmere streken in Afrika en kwam met veel energie weer terug in ons kikkerlandje om voor het nageslacht te zorgen.

Onze ooit lieve en dankbare buitenvogels krijgen wel heel veel nadelige gevolgen van onze welvarende maatschappij op hun bordje voorgeschoteld. Is al die ellende die onze hedendaagse dieren nu meemaken in gevangenschap nou echt de oorzaak van overvliegende vogels ... ik betwijfel het.

Al tienduizenden jaren hebben onze vogels een vaste trek route. Nooit is er iets fout gegaan.

Nu is het zo dat de vogels volgens de experts van sommige landen beter een andere route moeten kiezen ... over water. Ze kunnen dan hun ontlasting tijdens de vlucht in de zee deponeren. Dat is veiliger voor het vaste land.

Intussen lozen wij mensen wel onze uitwerpselen tussen de rails. In mijn ogen een kromme en slappe gedachte in vergelijking met het poepje van een overtrekkende vogel op mijn terrein.

Ophokplicht voor dieren dwingt menige fokker van onze Nederlandse Huisdier rassen te stoppen met hun hobby. En dat is echt een doodzonde voor onze huisdieren!

Ik zie in de toekomst dat er nog enkele maanden in een jaar zijn dat onze hobbydieren zichtbaar kunnen zijn voor het publiek. Voor de rest van hun leven moeten ze "Opgehokt" zijn.

Mijn kalkoen loopt dagelijks met vele protesten rondjes in haar hok, over een paar maanden mag ze weer even los. Daarna weer terug in een hok. Zij is echter niet de enige vogelsoort die dit overkomt. Ook alle kippen, fazanten, pauwen en eenden zitten nu in een hokje! Er zijn heden ten dage meer dan een miljoen zielige ophok verhalen over dieren in ons land te vertellen. Ik hoor dat dagelijks van dierenliefhebbers die mij om raad komen vragen. Heel langzaam verdwijnt een hobby, die ooit onze economie en de staatskas met miljoenen guldens en nu dus euro's spekte!

Doordat er veel mensen stoppen met hun geliefde hobby worden er minder coniferen verkocht in ons land. Ook de mooie tegels rondom het prachtige kippenhok verdwijnen en het eivoer bakje en het gaas rondom het dierenverblijf en het mooie fonteintje in het vogelverblijf. De wekelijkse gang naar de vogelvoedingswinkel neemt af en de dierenarts krijgt minder werk. De kans dat visvijvers in de tuin gaan toenemen is vrij groot.

Het is best mogelijk dat we over een aantal jaren te maken krijgen met overvliegende vissen die hun ontlasting in open vijvers lozen. U bent dan verplicht om een grote paraplu boven de visvijver te plaatsen ... of een plastic visje naast de T.V.

Het wordt de laatste jaren steeds moeilijker om dieren te houden en om van dieren te houden!

SKUKUZA